

Beyaz da Yakışmış

– GürhanGürses · 18 Eylül 2014

"Beyaz da yakışmış." diye bir mesaj geldi bana.

Mesajdan çok mesajı gönderen şahane beni mest etti.

Ömrümü yine cezbetti.

Kalbimi milyon kere fethetti.

Olsun, onun uğruna canımda ne olacaksa olsun.

Beyaz senin yüreğindir affeden, ruhundur bana her defasında yeni sayfa açan!

Mesajı görür görmez cevapladım ve onu aradım.

- Neredesin?
- Şimdi senden uzaktayım.
- Neredesin, dedim
- Elazığ'dayım ama çıktım.
- Gör beni lütfen!
- Gördüm seni... Demin yanındaydım, şimdi uzağındayım.
- Ama ben görmedim seni!
- Rabbim öyle istedi. Hak edene gösterdi sevdiğini, hak etmeyene yine göstermedi.
- Özür diliyorum senden.
- Niçin, hangisi için?
- Doğduğum için.
- Ben doğduğun için hiç kızmadım sana, aksine doğduğun için şükrettiğim zamanlar bile oldu.
- Kendimden nefret ediyorum ama! Bunda senin suçun yok!
- Etme!
- Şu an kurşun yemiş gibiyim, kimsenin yüzüne bakamıyorum.

Beş dakika önce yazılmış. Telefonum sessizdeymiş yok yok sensizdeymiş. Aramışsın duymamışım, mesaj atmışsın görmemişim.

Beş dakika önce varsın.

Beş dakika sonra yoksun.

Sağa baktım kimse yok, sola baktım kimse yok, önüme baktım ardıma baktım ama hiç kimse yok! Yok böyle değil bu aşk, böyle olmamalı...

Kimse olmasın kabul ama sen ol yalvarırım.

Sen kal yanımda.

Sen ol hayatımda.

Olmazsan olmaz.

Halimi görsen, hem gülersin hem ağlarsın. Bu kadar mı aklım başımda gider, bu kadar mı çaresiz kalırım, bu kadar mı yalnız hissederim. Kalabalığın içinde gözyaşlarımı siliyorum, kimse görmesin diye gözlerimi yerden almıyorum. Seni bulur umudundayım. Kaç saat oldu hala geçtiğin caddedeyim, olduğun yerdeyim. Gazi Caddesi'nin tam ortasındayım. Haykırmak istiyorum "Küçüğüm" diye. Herkes dönüp baksın diye yok yok öyle değil sen duy diye, çık ortaya diye...

Bu kadar mı özlenir bir insan, bu kadar mı sevilir, bu kadar mı Allah'ım! Herkes bir şeyler biriktirir yaşamında; şan, şöhret, para, umut vesaire... Oysa ben sen biriktiriyorum. Sen kumbarası olmuş yüreğim, sen bankası olmuş, sen zengini...

Ne kadar da mahkum etmişim sensizliğe kendimi? Dışım özgür içim mahpus olmuş. Dışım sensiz kalmış ama için lebaleb seninle dolmuş. Şimdi duy şunu bir daha, iyice duy, aç kulağını: Seni bir kez daha sahiden sevdiğime inandım bugün, sensiz olamayacağıma... Bu çarpıntı boşuna değil, bu heyecan, bu seni görme arzusu, sana kavuşma çabası...

Seni duyunca, seni görünce ne hale geldim bugün!

Mutlu oldum, seni sevdiğimin farkına vardım yine.

Sana kavuşma için kaç saat dolandım durdum, kaç saat yüreği elinde gezdim. Gözümde yaş aktı, bu umut değil mi yeşertmez mi hislerimizi?

Bu baş dönmesi delice, bu şuursuz sen arayışı, bu sana kavuşma isteği...

"Bu sefer çarpmadım sana, dokunmadım bile!" Sen beni çoktan çarptın, sen bana çoktan dokundun. Bir ben dokunamadım sana, gözlerimle göremedim seni, ellerimle elini tutamadım, kulağımla sesini duyamadım, sımsıkı saramadım seni.

Küçüğüsün.

Ama yüreğimde büyüğüsün.

Bu şehir beş dakika öncesine kadar güzeldi, sen varsın diye.

Bu şehir beş dakika sonra çok kötü, sen yoksun diye.

Sevmiyorum artık, seni bana göstermeyen bu şehre!

Seni bana konuşturmayan bu şehre küsüm.

Seni bana dokundurmayan bu şehre soğuşum.

Seni bana koşturmayan bu şehre dargınım artık.